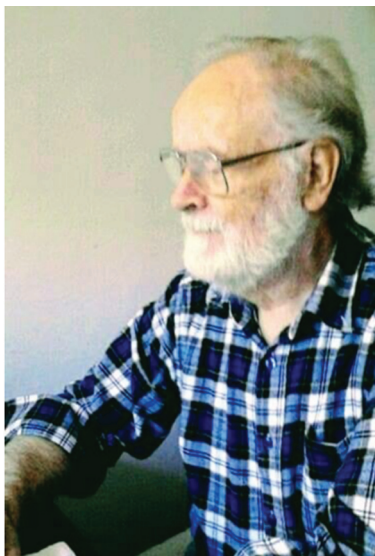

Sjećanje na kolegu mr. sc. Damjana Jovičića

Prošla je godina dana od kako nas je Damjan napustio. Bila mi je želja od njega se oprostiti na ispraćaju, međutim, zbog nesretne situacije s pandemijom nisam to bila u mogućnosti učiniti.

Osjećam stoga potrebu da s vama podijelim misli koje sam zapisala prošle godine neposredno po njegovoj smrti.

Dragi Damjane,

Kad smo pred desetak dana razgovarali zamolila sam te da budeš dobro ... i zbog mene. Borio si se ... nisi uspio.

Sad smo tu, da te ispratimo.

Ali, kako „ispratiti“ čovjeka kojeg poznaješ pola stoljeća?!

To je potpuno pogrešna riječ.

Jer, vidim te stalno. U tvojoj, mojoj radnoj sobi na faksu, pred pločom, u predavaonici.

Isprva si ti meni bio asistent, a ja jedna u nizu studentica. Ja sam tebe poznavala, ti mene, naravno, nisi. A onda je, pred 30-ak godina, valjda sudbina htjela da ja postanem tvojom asistenticom.

Bio si prema meni neizmjerljivo strpljiv, ali i uporan učitelj. Ponekad nerazumljiv? Svaka-ko. Trebala je proći sigurno godina dana da naučim „tvoj jezik“. Tad sam počela sasvim drukčije slušati matematiku.

Nisi mi davao rješenja, davao si mi sumnju. Rješenja sam morala nalaziti sama. Vjerujem da je to bio najviši mogući stupanj tutorstva.

Nije mi uvijek bilo lako. Ah, vjerujem ni tebi, iako mi to nisi nikad pokazao. Nismo se nikad posvađali, ni u najširem smislu te riječi, jer uvijek, baš uvijek nas je vodila i zbližavala ta silna ljubav prema matematici.

I onda je došlo vrijeme da mi prepustiš sve svoje kolegije.

Nadam se da nisam puno zabrljala i da si bio zadovoljan kako sam nastavila našu priču.

.....

Osjećam se krivom zbog odabira ovih rečenica. Bilo kojih, bilo kakvih rečenica.

Bila bih najradije samo šutila. U meni, u tišini, ključa more uspomena.

Tvoja Jelena